

דמעות של זהב בחצות הלילה

בלילה חרפי וקר מאד, ירד שלג כבד בעירה.

הרוח בחוץ שרקה, אך בתוך הבית
הצנוע של רבי יעקב ברלין – היה חם.

האור מהחלון לא היה סתם אור, זה
היה אור של משפחה האוהבת את ה'.

ילד חכם עם ראש בעננים

הכירו את נפתלי צבי הקטן
(כלם קראו לו "הירש ליב").

ה' נתן לנפתלי כשרון ושכל רב,
אך היתה לו בעיה קטנה...

כשלמדו תורה ב"חדר", הראש
שלו נודד. הוא הסתכל על חבריו
השלג, ולא הצליח להתרכז.

ה"מלמד" לא יודע מה לעשות

הזמן עבר, ונפתלי לא הצליח ללמוד פראוי.

יום אחד, קרא המלמד לאבא של נפתלי, רבי יעקב, לשיחה קשה.

המלמד: "רבי יעקב, היילד שובב גדול. הוא לא נבחן ולא לומד. חשק התורה כלל לא בוער בו!"

אולי הוא תלמיד חכם? אולי... סנדלר?

אולי ת הוא תלמיד תנפתי רזחי
לונף יכא הרלכה סנדלר?

המלמד: "חבל על הכסף שאתם
משלמים לי בקשי רב. אם זה לא
הולך, אולי תשלחו אותו ללמד
מקצוע? שיהיה סנדלר."

המחשבה שנפתלי לא ילמד
תורה כאבה מאד לרבי יעקב.

הרי תורה היא חיינו!
מה יעשו עכשו?

קרן אור באישון לילה

אותו ערב קר. הבית חשוך וְשָׁקֵט, נִפְתָּלִי בַמָּטָה, רַק הַשְׁעוֹן מְתַקְתֵּק... תִּיק תֵּק... "פְּתָאום, הוא רואה קרן אור של נר בוקעת מתחת לדלת הכִּבְדָּה. הוא שומע לחישות... ההורים שלו מדברים בחדר השני. על מי הם מדברים?

"מַה נַּעֲשֶׂה עִם הַיֶּלֶד?"

הָאָבָא בְּקוֹל שְׁבוּר:

"מַה נַּעֲשֶׂה עִם נִפְתָּלִי? הַמְלִמֵּד אוֹמֵר

שֶׁהוּא מְשֻׁתָּבֵב וְלֹא לוֹמֵד."

"אוֹלֵי בָּאֻמָּת טְעִינוּ? אוֹלֵי הוּא לֹא

נוֹעֵד לְהִיּוֹת תַּלְמִיד חֶכֶם?"

"בְּכָאֵב לֵב, נֶאֱלָץ לְהוֹצִיא אוֹתוֹ מִהַחֲדָר

וּלְמַסֵּר אוֹתוֹ לְסַנְדְּלָר כְּדֵי שִׁיתְּפָרְנֵס..."

הַתְּפִלָּה וְהַדְּמָעוֹת שֶׁל אִמָּא

שְׁתִּיקָה בַּחֲדָר... וְאִזּוֹ נִשְׁמַע קוֹל בְּכִי
בְּכִי מֵר. אִמָּא בּוֹכָה מֵעֶמֶק הַלֵּב!"
הָאִמָּא: "לֹא יַעֲקֹב! אֲנִי לֹא מְסֻגָּלֶת!
רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כָּל יְמֵי הַתְּפִלָּה
שֶׁנִּפְתַּלִּי יֵאִיר אֶת יִשְׂרָאֵל בְּתוֹרָתוֹ!"
"אֵיךְ נִשְׁלִים עִם כֵּךְ שִׁיְהִי סִנְדָּלָר? אֲנִי
לֹא אֲוִתֵּר! אֶתְפַּלֵּל עָלֶיךָ לֵה' יוֹמָם וְלַיְלָה"..

הֵלֵב שֶׁל נִפְתָּלִי נִקְרָע

מֵאַחֲרֵי הַדֵּלֶת, הֵלֵב שֶׁל נִפְתָּלִי
דָּפַק בְּחִזָּקָה.

הוא הֵבִין פְּתָאוֹם: בְּגִלֵּל הַחוֹסֵר
אֲכַפְתִּיּוֹת שְׁלוֹ, אִמָּא וְאַבָּא
סוֹבְלִים כָּל כָּךְ!

הוא הֵרִיחַ אֶת עֶשֶׂן הַנֵּר וְהַרְגִּישׁ
גִּאָוָה יְהוּדִית בּוֹעֶרֶת בְּתוֹכוֹ.

"לֹא!" אָמַר נִפְתָּלִי בְּלִבּוֹ, "אֲנִי
לֹא אֶתֵּן לְאִמָּא לְבָכוֹת!"

"אני מבטיח – רק תורה!"

נפתלי פתח את הדלת בתנופה ורץ יחף לזרועותיה של אמו.
נפתלי קרא בדמעות: "אבא! אמא! שמעתי הכל! אל תעשו ממני סנדלר"
"אני מבטיח לכם מהיום ללמד תורה יומם ולילה! לא אביט יותר בשלג! לא אשחק בשיעור! רק תורה"
ה' מלמעלה נטע כוחות עצומים בלבם של הילד באותו הרגע.

התורה נקנית בעמל ויזע

ממַחֲרַת, הַכֹּל הִשְׁתַּנָּה בְּאוֹפֶן פֶּלֶא!
"בְּהִפְסָקָה, יְלָדִים זָרְקוּ כִדּוּרֵי שֶׁלֶג זֶה עַל זֶה.
וְנִפְתָּלִי? הוּא נִשְׁאַר מְרוּתָק לְדִפֵּי הַגְּמָרָא. לְפַעֲמִים הָיָה מְאֹד קָשָׁה
וְעֵיף לוֹ, אֲךָ אַז נִזְכַּר בְּדַמְעוֹת שֶׁל אִמָּא.. וְהַמְּשִׁיךְ בְּכָל הַכַּח!

מ"הרש ליב" – לענק הענקים

הַהִבְטָחָה נִשְׁמָרָה, וְהַשָּׂנִים חָלְפוּ מֵהָר.
בְּזָכוֹת הַהִתְמַדָּה (לַעֲבֹד קִנְיָה לְמִירוֹת הַקִּנְיָה)
וּבְזָכוֹת סִיעוּ דְּשִׁמְיָא (עֲזָרַת ה'), הֵי' לְד גָּדֹל וְנִעְשָׂה עֲנָק בְּתוֹרָה.
הוּא הַפֶּךְ לְהִיּוֹת הַגָּאוֹן הַקְדוֹשׁ – רַבִּי נִפְתָּלִי צָבִי יְהוּדָה בֶּרְלִין!

הנציב מוולוז'ין

רבי נפתלי זכה להיות
"ראש הישיבה" של ישיבת
וולוז'ין הגדולה!

תחת הנהגתו המאירה,
למדו מאות ואלפים של תלמידי
חכמים הלומדים יומם ולילה.

גדולי ישראל היו מקשיבים
למוצא פיו הקדוש.

יום גדול של שמחה

יום אחד חגגו שמחה עצומה:
סיום הספר האדיר שכתב
הנצ"יב, "העמק שאלה".

באמצע סעודת המצוה, קם
הנצ"יב, פניו מאירות, והקהל
והקהל השתתק.

🗣️ הנצ"יב אמר שקט: "תלמידי
האהובים, דעו לכם סוד גדול.
איה זכיתי לכל זה?"

אַלמלאַ אותן דמעות...

הנצ"ב דבר בדמעות: "אלמלא אותו לילה חרפי, אלמלא הדמעות הרותחות של אמי, הייתי גדל להיות סנדלר פשוט ויי
"אך בגלל התפלות לה', ובגלל שלקחתי אחריות והתאמצתי גם כשהיה קשה – זכיתי לאור התורה!"
"הדמעות והמאמץ שוים יותר מכל כשרון!"

גַּם כְּשֶׁקִּנְשָׁה – מִמְּשִׁיכִים בְּשִׂמְחָה!

הַנֶּצִּיב בִּילְדוּתוֹ (ME):

כְּמַעֲט וְתֵר, אֲדָּ לִקַּח אַחֲרִיּוֹת,
הַשְׁקִיעַ גַּם מֵאַחֲרֵי הַקִּלְעִים
וְנִלְחַם בַּקִּשׁ.

אֲנַחְנוּ (WE):

לְכַטְלָנוּ יֵשׁ רִגְעִים קְנִשִּׁים בַּכֶּתֶה.
לְפַעֲמִים קִנְשָׁה לְהַבִּין הֶלְכָּה, קִנְשָׁה
לְהִתְרַכֵּז בַּתְּפוּלָּה, אוֹ בַּמִּשְׁנָה.

אַתָּה (YOU):

מִחֵר בַּבּוֹקֶר, כְּשֶׁתִּרְצֶה לְשַׁחַק
בְּמָקוֹם לְלִמּוּד – תִּזְכֹּר אֶת נִפְתָּלִי!
כּוֹחַ רָצוֹן וְתַפְלָה יְכוּלִים לְהַפְּוֹד גַּם
אוֹתָךְ לְעֶנְק בִּישְׂרָאֵל! ה' אִתָּךְ!

ילדים, בואו נכתוב הבטחה קטנה בלב, כמו נפתלי, להשתדל בלימודים ולא לוותר!